

Oare o să reușesc până la urmă să-mi împlinesc universul meu sexual? s-a întrebat J, împresurat de o pâclă de nesiguranță și neputință. În nenumărate nopți, petrecuse cele câteva minute de dinaintea beznei somnului înecat în acea pâclă sufocantă și istovitoare. Pesemne că era o pâclă care nu avea să dispară complet până când universul lui sexual atât de complicat avea să fie împlinit. Ultimul pas avea să fie aducerea tânărului actor în lumea sexului de cuplu ca s-o înlocuiască pe cântăreața de jazz. Soția lui nu fusese foarte șocată când cântăreața de optsprezece ani li se alăturase, dar oare putea să accepte fără să fie șocată și venirea unui tânăr de douăzeci de ani în patul lor? J o ajutase pe soția lui să se debaraseze treptat de prejudecățile față de homosexualitate. Nu mai reacționa când el invita homosexuali la petrecerile lor. Însă ar fi fost cu siguranță nevoie de un salt uriaș peste o prăpastie mare și adâncă pentru ca și ea să se implice într-un act sexual desfășurat într-un pat în care propriul ei soț era deja îmbrățișat cu un alt bărbat. Oare o să reușesc să sădesc în mintea ei iluzia că o pun să facă saltul ăsta uriaș doar ca s-o eliberez de frigiditate? Până în ziua îndepărtată când lucrul ăsta avea să se întâmple, J continua să spere că soția lui avea să rămână în continuare pasionată doar de film, fără să-i pese de un orgasm facil.

Soția lui respira greu în somn. J și-a adus aminte de noaptea de iarnă, aproape de ivirea zorilor, când prima lui soție se sinucisese. Dormeau în același pat și, brusc, își dăduse seama că ceva e în neregulă cu respirația ei.

Soția lui aflase că J avea o relație homosexuală cu profesorul străin al surorii lui. J trăia numai pentru ziua când avea să-și revină complet din spaima profundă pe care o simțise în pat în acea noapte de iarnă. Era convins că va putea să se elibereze de prima lui soție abia atunci când cea de-a doua îi va fi acceptat microuniversul sexual. Și asta pentru că, de vreme ce nu mai putea să-și ceară iertare de la soția moartă, avea să-și transforme propriul sentiment de vinovăție într-o afirmare legitimă a sinelui. Era singura modalitate prin care își putea regăsi pacea interioară.

J s-a cufundat într-un somn ca smoala, un somn cu inima neagră ca o fantomă. De bună seamă, știa că nu e cu nimic diferit de un răufăcător încolțit care se pregătește să riposteze. Tocmai de aceea, în abisul întunecat al somnului, n-a putut să nu observe din nou strălucirea celor doi ochi acuzatori pe care îi simțise mai devreme privindu-l. A dormit un somn neliniștit, simțindu-se profund amenințat...

În sufragerie, cameramanul dormea în fața șemineului. Trupul îi era chircit într-o poziție fetală. Față de momentele când era treaz și se afla în mijlocul celorlalți, dădea impresia că e mult mai bătrân și de o singurătate ursuză. În somn, îi respingea complet pe toți ceilalți. Pesemne că nu numai la companie era un individ izolat, incapabil să se armonizeze cu lumea din jur. Probabil că, atâta vreme cât avea să trăiască în lumea asta, nu va fi nici măcar un moment în armonie cu ea. Oricine l-ar fi văzut pe bărbatul de patruzeci de ani dormind în noaptea aceea, închis în el ca un

animal, s-ar fi întrebat ce anume caută el acolo, înconjurat de atâția oameni tineri.

Cântăreața de jazz de optsprezece ani stătea încă așezată direct pe podea lângă camera-man, cu brațele petrecute în jurul genunchilor goi, pe punctul de a bea ultima înghițitură de gin tonic. Sexul nereușit cu J crease în trupul ei un sâmbure tare de împotrivire care era foarte neplăcut. Înghițea alcooluri tari din dorința de a-l dizolva și de a-l scoate afară ca pe o excreție. Băuse deja prea mult. Beția și somnul făceau ca în capul ei mic de fată de optsprezece ani să se rotească fără încetare un vârtej roșu și amuzant de nori. Paharul i s-a scurs printre degete de parcă ar fi fost nisip. A căscat forțat și a încercat să se ridice. Doar că nu reușea nicicum. A mârâit furioasă către propriile picioare, s-a împleticit și a făcut încă un efort zadarnic de a se ridica.

— Cine-a fost mai bun, eu sau străinul? a repetat, joasă și insistentă, vocea somnoroasă, dar bine dispusă și chiar răsfățată a lui Puștiu de pe canapeaua de lângă perete. Deci, cine-a fost mai bun, eu sau străinul?

— Când eram în străinătate, nu știam ce să fac dacă aș fi rămas însărcinată și mă înspăimânta de moarte gândul ăsta. Eram încă o copilă pe vremea aia, a răspuns sculptorița, toropită de somn.

— Dar cine-a fost mai bun, eu sau străinul? a continuat actorul cu o voce jucăușă, de parcă ar fi îngânat un cântec.

Cântăreața de jazz a pornit încet spre ușă. Când a ajuns în dreptul canapelei, sculptorița și tânărul actor adormiseră deja. A deschis ușa, apoi a închis-o în urma ei. După ce-a

zăbovit o vreme încercând să deosebească ușa de la baie de cea de la bucătărie, s-a dus în cele din urmă în baie. Fredona încet un gospel, dar melodia îi răsuna în urechi mai degrabă ca un bâzâit de aripi de albină. Pe jumătate adormită, s-a așezat pe toaletă și a urinat îndelung. Mirosul de urină și de alcool s-a ridicat în jurul ei ca aburul cald de la duș.

Atunci, un obiect în mișcare mărunț a întunecat preț de o clipă pleoapele închise ale cântăreței de jazz ca umbra unei păsări trecând în zbor. În timp ce urina în continuare, fata de optsprezece ani și-a dezlipit încet pleoapele. Mica entitate s-a oprit în fața ei, parcă suspendată, și a privit-o cu doi ochi strălucitori. Ah, tu ești! Ochii ăștia! a strigat ea din adâncul gâtului, fără să ridice vocea. Imediat, ochii au sărit cu agilitate undeva înapoia ei. Cum era prea beată și prea adormită, n-a fost în stare să-i urmărească cu privirea. Creatura păruse deopotrivă un pui de maimuță și un zeu mic, protector al călătorilor. Când, într-un târziu, a terminat de urinat și s-a ridicat încet de pe toaletă, uitase deja complet de intrus. S-a îndreptat ca o somnambulă spre sufragerie și a căzut într-un somn adânc. O lumină lăptoasă începea deja să se zărească prin ușa de sticlă care dădea în grădină. Focul din șemineu se stinsese de tot. Nimeni nu mai era treaz. Briza oceanului aducea din cătunul din golf croncăniturile câtorva corbi. Fără să se trezească din somn, toți cei adormiți au început să tremure în frigul matinal...

La 4 dimineața, cameramanul l-a descoperit pe micul intrus de zece ani dormind de-a-n

picioarele, ca un liliac, rezemat de perete în umbra întunecată a scărilor. A intrat tiptil în baie, s-a așezat pe closet ca o femeie ca să nu facă zgomot când a urinat, apoi s-a întors și l-a prins pe copil. Imediat ce-a deschis ochii, copilul a început să se zbată nebunește. Șovăind, cameramanul a strigat ca să-și trezească prietenii. Mormăind dezaprobator, dar în același timp cuprinși de curiozitate, ceilalți s-au trezit pe rând – întâi tânărul poet care dormea în cadă, apoi sculptorița de douăzeci și șapte de ani și tânărul actor care zăceau unul peste celălalt pe canapea, și cântăreața de jazz. În cele din urmă, J și soția lui au coborât și ei de la etaj și s-au alăturat cercului format în jurul copilului captiv. Cameramanul îl prinsese de brațe, iar tânărul actor îi ținea capul cu ambele mâini ca să nu-l muște pe cameraman. Deși copilul îi lovea întruna pe amândoi cu picioarele, au reușit până la urmă să-l ducă în sufragerie. Ceilalți, agitați, s-au deplasat și ei în același timp, fără să rupă cercul. Copilul parcă era un mic diavol. Tânărul poet s-a aplecat să-l țină de picioare, dar s-a pomenit imediat cu un genunchi în față și a început să-i curgă sânge din nas. Deși era ținut de trei bărbați puternici, copilul se zvârcolea ca un țipar, într-o tăcere îndărătnică. Actorul a urlat de furie și de durere când copilul l-a mușcat de deget. Pe obrazul cameramanului se scurgea un fir de sânge. Copilul părea în același timp turbat de mânie și cuprins de groază. Semăna cu scena capturării unui mic animal sălbatic pe care o văzuseră într-un documentar despre animalele din Kenya. Gândul că micul animal ar

putea să moară din cauza unui atac de cord dacă mai continua să se zbată în halul ăla a trecut ca o umbră prin mințile celor șapte vânători. În cei trei care îl țineau pe copil creștea treptat o senzație de furie nimicitoare. Și totuși, ce era de făcut acum când îl prinseseră? Atunci, brusc și nefiresc de parcă un arc de oțel tocmai s-ar fi rupt în trupul lui mic, copilul a încetat să se mai împotrivescă în vreun fel. Și, cu o voce ascuțită, mânjită de otrava urii, copilul a strigat: *Dar am văzut!* Lacrimile au început să curgă pe fața lui mică și neagră, întoarsă în sus și a scos un plescăit zgomotos izbindu-și limba tare și ascuțită ca de șarpe de cerul gurii...

Cei șapte vânători au rămas uluiți. În secunda următoare, copilul și-a recăpătat înfățișarea de entitate agilă pe care o văzuse cântăreața de jazz în noaptea precedentă, când nu-și dăduse seama dacă e o maimuță sau un zeu în miniatură. S-a zbătut eliberându-se din brațele celor trei bărbați, le-a trântit la podea pe femei și, scăpat din împresurare, s-a năpus-tit spre ușa mare de sticlă, încă închisă. În sufragerie s-a auzit un zgomot de parcă ar fi venit sfârșitul lumii. Cei șapte au închis ochii cu toții. Când i-au redeschis, au zărit spatele mic și negru al băiatului alergând prin vălătucii groși de ceață din grădina încă întunecată de dincolo de ușa de sticlă spartă. Țipa și scâncea și probabil păta iarba udă de rouă cu sânge din pricina cioburilor care-i intraseră în picioarele goale. Se apropiau zorii și părea că în scurtul răstimp rămas ceața avea să continue să se ridice...

Agitați, cei șapte au privit nemulțumiți în tăcere la grădina învăluită în ceață de parcă